Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

kamu emekçileri bülteni

Aylık bülten ★ Sayı 30 ★ Kasım 2008 ★ Fiyatı 50 YKr

Egemenler işsizlik, yoksulluk, sosyal hakların gaspı, artan vergiler ve zamlarla krizin faturasını emekçilere ödetmek istiyor...

Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!

Emperyalist-kapitalist sistem "yüzyılın en büyük krizi"ni atlatmaya çalışıyor. ABD'de patlak veren kriz tüm dünyayı etkisi altına almaya başladı. ABD'de onlarca banka battı, sigorta şirketi çöktü. Kapitalizmin göbeğinde yaşanan kriz, kısa süre içerisinde Avrupa'ya sıçradı.

Birçok kapitalist devlet, borsalarını tatil ederek krizin etkilerini geciktirmeye çalıştıysa da olmadı.

Dünya piyasaları depremi yaşarken kapitalistler de boş durmadılar. Krizin faturasını başta kendi işçi ve emekçileri olmak üzere dünya halklarına ödettirme planlarını devreye soktular. ABD krizi atlatmak için 700 milyar dolarlık güven fonunu kongreden geçirse de bu fonun kimseye güven vermediği görüldü. Piyasalar toparlanmak yerine daha da çöküntüye girdi. Ardından dünya kapitalist devletleri bir dizi G-7, G-20 zirveleri gerçekleştirerek krizin faturasını dünya işçi ve emekçilerine kesmek için masaya oturdular.

Dünya işçi ve emekçileri, krizin faturasını toplu tensikatlarla (ki bu binlerce işçinin işine son verilmesi demektir), daha da düşen ücretlerle, giderek ağırlaşan çalışma koşullarıyla, iş güvencesizlikle, sosyal hakların gaspıyla ödeyecektir. Daha şimdiden dünya tekelleri krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için çıkaracakları işçi sayısını belirlediler.

Krizin etkisi ülkemizde de hissedilmeye başladı. İşten atmalar arttı, işsizlik oranı yükselmeye başladı. Ücretler düştü, artan zam ve vergi oranlarıyla hayat daha da çekilmez bir hal aldı. Sermaye iktidarı krizini atlatmak için işçi ve emekçilerin her türden kazanılmış hakkını gaspetmeye hazırlanıyor. Tüm bunların

gerekçesi ise hazır: "Kriz var! Atlatmak için herkes başına gelene katlanmalı!"

Kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldıracak olan personel rejimi yasa tasarısının gündeme gelmesi an meselesi. Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) ile sağlık ve emeklilik hakkımız zaten gaspedildi. Şimdi kriz bahanesiyle kalan kırıntı haklarımızı da elimizden almaya, krizin faturasını bizlere ödetmeye çalışacaklar.

Krizin asıl sorumlusu çürüyen ve giderek barbarlaşan emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. Onun aşırı kâra dayalı işleyişidir. Kâr oranlarının düşmesi, burjuvaziyi spekülatif alanlara yöneltmiştir, ki bu da kapitalizmin doğasında vardır. Bugün kapitalist dünyayı derinden sarsan krize karşı çözümsüzlük içinde debelenmeleri bundan dolayıdır. Burjuvazinin sosyalizmin basıncı ve işçi sınıfının mücadeleleri karşısında "sosyal devlet"

uygulamalarına boyun eğdiği dönemler geride kalmıştır. Krizi yaratanlara ödetmenin yolu asalaklaşma ve çürümeyi en üst boyutlarda yaşayan bu sistemi aşmayı hedefleyen bir bakışla mücadeleye atılmaktan geçmektedir.

Sermaye sınıfı krizin her türlü faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için kolları çoktan sıvadı. İşçi ve emekçiler de kendi cephelerinden krize karşı hak ve taleplerini yavaş yavaş yükseltmeye başladılar. Ancak mücadelenin mevcut düzeyi henüz krizin faturasını kapitalistlere ödetmeye yeterli görünmemektedir. Krizin sorumlusu kapitalistlerdir. Faturasını da onlar ödemelidir. Bunun için işçi ve emekçilerin hak ve talepleri doğrultusunda birleşmeye, birleşik mücadeleyi yükseltmeye ihtiyacı vardır.

Kamu emekçileri olarak krizin faturasını ödemeyi kabul etmeyelim. Aşağıdaki talepler doğrultusunda birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele sürecine hazırlanalım!

- İşten atılmalara son! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

- Ücretlerin düşürülmesine son verilsin! İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

- Tüm çalışanlar için genel sigorta! Sigorta primleri devlet ve işverenler tarafından ödensin!

- Her türlü dolaylı vergi kaldırılsın, artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın!

- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarca kölece ilişkilere son!

- Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplantı özgürlüğü!

- Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı!

- Personel rejimi yasa tasarısı geri çekilsin!

- SSGSS iptal edilsin!

Sosyalist Kamu Emekçileri deklarasyon çalışmasını basın açıklaması ile sonlandırdı

Yaklaşık bir ay boyunca yürütülen deklarasyon çalışması 15 Kasım günü İstanbul Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi'nde gerçekleştirilen bir basın toplantısı ile sonlandırıldı. Açıklamayı SKE çalışanı Arif Ekinci okudu.

Açıklama sırasında salona "Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkalım! Genel grev, genel direnişi örgütleyelim! Biz hazırız, istersek başarabiliriz/Sosyalist Kamu Emekçileri" imzalı ozalit asıldı.

Açıklamada kamu emekçilerinin yaşam koşullarının gittikçe kötüleştiğinden ve SSGSS ile birlikte sağlık haklarını da kaybettiklerinden bahseden Ekinci, sırada bekleyen yeni yasalarla birlikte mevcut hakların gaspının süreceğini ifade etti. İş güvencesiz çalışmanın da kural haline geldiğini belirten Ekinci şunları söyledi:

"Hak ve taleplerimizin kazanılması ancak uzun vadeli hak alıcı bir mücadele programı ve eylemli hat üzerinden yükselen, 'süresiz iş bırakma ve genel grevi' hedefleyen bir hazırlıkla olanaklı olacaktır."

Ekinci, KESK'in Kasım ayını kapsayan bir mücadele programı açıkladığını ancak programda ayakları yere basmayan "genel direniş" söyleminin öne çıktığını ifade etti. Saldırıları püskürtmek, kapitalizmin krizini onlara ödetmek için sendikalı-sendikasız tüm emekçilerin ortak mücadelesinin şart olduğunu söyleyen Ekinci, direniş sürecinin somut talepler etrafında hak alıcı bir mücadele hattı üzerinden, tabandan doğru örülerek hayata geçirilmesi gerektiğini vurguladı. Bunun yapılmasının yolunun, devrimci bir mücadele programı ve eylem hattı oluşturulmasından, böylesi bir çalışmayı işyerlerinden örgütleyecek taban örgütlülüklerinin işler hale getirilmesinden geçtiğini belirtti.

Açıklama şu sözlerle sona erdi, *"KESK Genel Merkezi hızla toplanarak süreci adım adım işyerlerinden doğru grev ve direniş komiteleriyle örmek için karar almalıdır. Bu süreçte elini taşın altına koyacak tüm bileşenleri böyle bir sürecin örgütlenmesi için seferber etmelidir. KESK MYK'sını ve tüm bileşenleri bu doğrultuda sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz. Evet buradan, deklarasyon metnine imza atan 500 emekçinin iradesiyle birlikte bir kez daha ilan ediyoruz ki, 'Biz hazırız ve istersek başarabiliriz!'"*

Kamu emekçileri mücadelesinin ihtiyaçlarıyla ilgili emekçilerle konuştuk...

"Somut ve hak alıcı bir mücadele programı oluşturulmalıdır!"

- Toplu görüşme sürecinde KESK Aralık ayına kadar uzanan bir mücadele programı açıklamıştı. Programda "Kasım ayı içerisinde diğer örgütlerle de ortaklaşarak merkezi Ankara mitingi gerçekleştirilmesi" ile "Aralık ayı içerisinde en geniş toplumsal kesimlerin desteği de sağlanarak genel direniş gerçekleştirilmesi" kararları da yer alıyordu. Ancak gelinen aşamada bu kararların altının boş olduğu, tabandan doğru bir mücadele sürecinin örgütlenmediği görülüyor. Benzer bir mücadelesizlik TİG sürecinde de yaşanmıştı. Oysa kamu emekçilerini ciddi saldırılar bekliyor. Özelleştirme, esnek istihdam, sosyal hakların gaspı, Personel Rejimi Yasa Tasarısı ile iş güvencesinin ortadan kaldırılması gündemde. Bundan sonra süreç hangi taleplerle ve nasıl örgütlenmeli? İşyeri örgütlülükleri nasıl işler hale getirilmeli ve nasıl bir mücadele programı oluşturulmalı? Kısaca düşüncelerinizi ifade eder misiniz?

Mustafa Serin (Eğitim-Sen İstanbul 5 No'lu Şube işyeri temsilcisi): Öncelikle bütün kamu sendikalarının yeni bir yapılanma sürecine girerek önce üyelerinin özgüvenlerini kazanmalarını gerekiyor. Sendika şube ve genel merkezlerinde yapılan görüşmelerle alınan kararların çok hızlı bir şekilde üyelere bildirilmesi gerekir. Tabanın hangi psikolojide olduğunu bilmeyen sendika yetkilileri ve stratejistleri, oluşturdukları programa tabanından destek bulamaz. Gün içerisinde değişen anlık eylem planları üyeler tarafından kabul görmüyor ve haklı tepkilere yol açıyor.

Uzun yıllardır üyelerin hak kazanımlarını gerçekleştiremeyen sendikaların üye bulması ve varolan üyelerini eylemliliğe sevk etmeleri biraz zor görünüyor. Tabanın fikirlerinin alındığı, müşterek planların yapıldığı bir sürece geçilmelidir. Empati yoksunu yönetici ve stratejistlerle hiçbir yere varılamayacağı kesindir. Mücadele için bütün sendika üyelerinin görüşü alınıp değerlendirilerek eylemliliğe dönüştürülmelidir. Mevcut sistemde taleplerin küçük bir kısmının kazanılması da bir zaferdir. Maalesef sendikalar birbirleriyle tartışmaktan fırsat bulup mücadeleye zaman ayıramıyorlar.

Bülent Göktaş (Eğitim-Sen İstanbul 5 No'lu Şube üyesi): Toplu görüşme sürecinde KESK'in ileriye dönük açıkladığı mücadele programı görüşme sürecinde açıklandığı için bir tehdit olarak yorumlanabilir. Ancak bu programın uygulanamayacağını bir üye olarak ben dahi tahmin edebiliyorum. Kaldı ki sömürü bileşenleri de bunu görmektedirler. Bunun nedeni ise son 5-6 yıldır KESK'in programlarını eline yüzüne bulaştırmasıdır, programlarından üyelerin dahi haberi olmamaktadır. Yani KESK mücadele ruhunu kaybetmiş, kararlılığını yitirmiş, eylemlerini sadece iş yapar görünme mantığıyla gerçekleştiren bir üst yapıya dönüşmüştür. Öncelikle KESK'in örgütlülük (tüzüğü) yapısı değişmelidir.

Bence sendika yönetimi tabana yayılacak şekilde (tüm işyerlerinden temsilcilerin de olacağı) meclislerle yönetim oluşturmalıdır. Bu sayede işyerlerinde bulunan üyeler karar almada yetki ve fikir sahibi olarak yaşadığı ve gördüğü problemleri değerlendirebilecek, geleceğe dair mücadele önerilerini daha sağlıklı önerebilecektir. Çok paydaşlı meclislere dönüşmüş yönetimler sonrası taleplerin daha sağlıklı belirleneceği, bu sayede çözüm yöntemlerinin ortak akılla oluşturularak ve kararlılıkla uygulandığı talepler elde edilecektir.

Öncelikle esnek istihdam, personel rejimi yasası, SSGSS yasası bütünüyle kaldırmalıdır. Bunun için süresiz iş bırakma eylemine gidilmelidir. Bu eylem yasal grev hakkına dönüşmelidir. Altı boş tehditlerle, sevk eylemleriyle ciddiyetinizi ve enerjinizi kaybetmekten öteye gidemezsiniz, sınıf mücadelesinde fikren ve ruhen deforme olmaktan kurtulamazsınız.

Murat Özcan (Tokat Eğitim-Sen Yönetim Kurulu üyesi): KESK yönetimini oluşturan yeni yönetim önemli iddialarla iş başına geçmişti. Ancak görüldü ki pek de iddia ettikleri hedeflere ulaşamadılar. Herşeyi eleştirip birçok şey söylemek bir şey ifade etmiyor. Her zaman söylenen bir şey vardır; yapılacak eylemlerin ses getirebilmesi için uzun bir çalışma yapmak gerekir. Ancak bu 29 Kasım eyleminin de tabanda çok iyi örgütlenemediği görüldü. Sadece sendika ve değişik demokratik kitle örgütlerinin genel merkez yönetimleri ikna edilerek böyle bir eylem kararı alındı. Aynı durum bir günlük iş bırakma ile de ilgili. Bugün bölgemizde bu eylemin yeterince duyurulduğu ve tartışıldığını söylemek mümkün değil.

Bugün üzerinde yükselmesi gereken hat belki çok klasik olacak ama halkın somut talepleri üzerinde yükselebilecek bir hattır. Somut talepler üzerinde yerelde oluşturulacak, değişik kesimlerin katkısının alınacağı birliklerle bu iş çözülebilir. Demokratik bir katılımla oluşturulacak bu birliklerle ancak büyük bir mücadele hattı oluşturulabilir. Yani yukardan değil tabandan bir mücadele hattı oluşturmak ancak sorunlarımızın çözümüdür.

Bugün halkın en önemli talepleri yani oluşturulacak

birliklerin üzerinde yükselebileceği ortak talepler şunlar olabilir: İşsizlik, zamlar, AKP gericiliği vb.

İşyeri örgütlülüklerini harekete geçirmek zor ama imkansız değil. Somut şartların doğru tahlili ile olaylara bakmalı. Bugün yaşanan büyük ekonomik kriz ilerledikçe, iş güvencesine, sağlık ve eğitim hakkına yönelik saldırılar arttıkça durgun görünen işyerleri hareketlenecektir. Önemli olan bu hareketlilik durumunda sınıfa yön verebilmektir. Zira gerekli hazırlıklar yapılmaz, yine yukardan aşağı doğru harekete yön verilmeye çalışılırsa oluşan hareket yine düzen güçlerine yedeklenir.

Dursun Keleş (Tokat Eğitim-Sen işyeri temsilcisi): Emekçileri mağdur eden güncel sorunlardan yola çıkılarak kitlelere ulaşmak gerekiyor. İnsanları daha duyarlı ve aktif hale getirmek gerekiyor. Emek mücadelesi üzerinden bir yol izlemek çıkış olarak gözüküyor.

İşyerlerinin aktifleştirilmesi konusunda şunları söyleyebilirim; temsilciler konusunda seçici olmak gerekiyor. Aktif, duyarlı yani nitelikli insanları işyerlerinde seçmek gerekiyor.

Mücadele programı konusunda şunları söyleyebilirim, mesela krizle ilgili bir dizi seminerler verilip insanlar aydınlatılmalı. Değişimini ve dönüşümünü sağladığımız üyelerimizin işyerleri üzerinden politika yapmalarını sağlamalıyız. Verilecek mücadelede sınıfa karşı sınıf eksenli olmalıdır.

Hasan Yücel (Eğitim-Sen Adana Şubesi işyeri temsilcisi): İl yönetimi işyeri ile ilişkilerini geliştirmeli ve temsilcilerin daha aktif hale getirme çabalarına girmelidirler. Hak alıcı ve zamanında eylemler düzenlemeli, taban inisiyatifini açığa çıkaracak çalışmalar başlatılmalıdır.

Adana Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçisi: KESK'in toplu görüşme değil toplu sözleşme kararının ilk hareketi olan pazarlık masasına oturmamasıdır. Bu haklı davranış biçiminin kitlelere iletilmesi kitle ayağının örülmesi gerekirken bürokratlar seyirci olarak kenarda beklemişlerdir. KESK MYK'sının toplu pazarlık döneminde söyledikleriyle yaptıklarına bakıldığında çelişki ortaya çıkmaktadır.

Sınıfa karşı sınıf bilinci ile hareket edildiği zaman çoğu şeyin daha rahat görüleceğini tarih bizlere göstermiştir. Bu dönemde sınıf devrimcilerine düşen iki taraflı bir mücadele yürütmektir. Birincisi sınıf hareketini dumura uğratan reformist politikalara karşı mücadele edilmesidir. İkincisi taban örgütlülüklerinin güçlendirmesi çabasıdır.

Kölelikten kurtulmak için mücadeleye!

KESK, toplu görüşme sürecinde Aralık ayına kadar uzanan bir mücadele programı açıkladı. Programda "Kasım ayı içerisinde diğer örgütlerle de ortaklaşarak merkezi Ankara mitingi gerçekleştirilmesi" ile "Aralık ayı içerisinde en geniş toplumsal kesimlerin desteği sağlanarak genel direniş gerçekleştirilmesi" kararları da yer alıyordu. Ancak gelinen aşamada bu kararların altının boş olduğu, tabandan doğru bir mücadele sürecinin örgütlenmediği görülmektedir.

Kapitalizmin krizi ülkeyi de etkisi altına almaya başlayınca bir şeyler yapmak gerektiğini düşünen sendikalar 15 Kasım'da birçok ilde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Ancak bunun çalışmasını da yeterince yapmadılar. Ne emekçileri ilgilendiren talepleri formüle ettiler, ne de hak alıcı bir mücadele programı açıkladılar. 29 Kasım'da gerçekleştirilmesi düşünülen merkezi Ankara mitinginin ise krize karşı olacağı ifade edildi. Ancak bunun da çalışması işyerlerinde yapılmamaktadır. 29 Kasım'dan sonra nasıl bir mücadele hattı ile sürecin devam edeceği konusunda bir açıklık yoktur vb.

Aralık ayında gerçekleşeceği iddia edilen "genel direniş"in ne menem bir şey olduğu konusunda ortada hiçbir ipucu görünmemektedir. KESK'in genel direnişten ne anladığı tam bir muammadır. Kamu emekçilerini bekleyen saldırılara karşı nasıl bir mücadelenin yürütülmesi gerektiği ve bunun sorumluluğu orta yerde durmaktadır.

Bizlere bu koşulları reva görenlerden kendiliğinden geri adım atacaklarını beklemek en basitinden aymazlık olur. Yapılması gereken sınıf bilincini ve kinini kuşanarak mücadele zeminini güçlendirmektir. Bunu KESK bürokratları da bilmektedir. Ancak bir şey yapmaları için oturdukları koltuklarından kalkmaları gerekmektedir. Kamu emekçileri kendilerine yönelik kapsamlı saldırıları püskürtecek güce ve enerjiye sahiptir. Önemli olan bu enerjiyi ve gücü programlı, planlı ve hedefi belli olan bir mücadelede açığa çıkarmayı belirlemektir. Yarın geç olmadan bir günlük merkezi eylemlerle, basın açıklamalarıyla süreç geçirilmemelidir. İşyeri işyeri grev ve direniş komiteleri oluşturulmalı, grev silahı sermaye sınıfına yöneltmelidir. KESK içerisinde bu sorumluluğu yerine getirecek dinamizm vardır. Sorun bu dinamizmi harekete geçirme sorunudur. Krizin faturasını kapitalistlere ödetmenin yolu birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. İnanırsak ve kendimize güvenirsek başarabiliriz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Sosyal hakların gaspına azgın devlet terörü eşlik ediyor...

Demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye!

Sermaye iktidarı kendini emperyalist-kapitalist sistemi etkisi altına alan ekonomik kriz ve istikrarsızlık ortamına hazırlamaya çalışıyor. Dünya kapitalist sistemine göbeğinden bağımlı olan Türkiye'deki işbirlikçiler de terör uygulamalarını derinleştirerek oluşabilecek toplumsal tepkileri bastırmak için şimdiden önlemler almak istiyor. "AB'ye uyum yasaları"na imza atan sermaye iktidarının ne kadar demokratikleştiği ise ortadadır. İşçi ve emekçi eylemlerine yapılan saldırılar, Taksim 1 Mayısı'nda emekçilere yönelik azgın saldırı, grev kararı asmak isteyen belediye işçilerine sıkılan gazlar, trafikte "dur" ihtarına uymadı diye kafasına kurşun sıkılan gençler, tutuklananların karakol ve cezaevlerinde ölümüne sebep olan işkenceler, polisin hakaret ve dayanağına maruz kalan avukatlar vb. Liste daha fazla uzatılabilir. Ancak gerekli değil. Zira AB ülkeleri de terör devleti uygulamalarında Türkiye'deki işbirlikçilerini aratmamakta hatta esin kaynağı olmaktadır. Bu durum, hükümetin "terör zirvesi"nde de bir şekilde dile getirilmiştir.

Yaptıkları zirvelerle önümüzdeki zor dönemlere devlet terörünü tahkim ederek hazırlanmak istemektedirler. Kolluk güçleri bugüne kadar sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda fiili olarak devlet terörü uygulamalarında hiçbir sıkıntı ve zorlanma yaşamamıştır. Ancak bu keyfiyet bile artık onlara yetmemektedir.

Kürt köylerini yakıp yıkanların, kadınlara tecavüz edenlerin, çocukları katledenlerin hükümetten yeniden OHAL ilan edilmesini talep etmeleri tesadüfü değil ihtiyaca münhasır bir durumdur.

Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin, terörle mücadelede yetki artırımı isteyen askerin beş talebinden ikisi konusunda mutabakat sağlandığını açıklamış bulunmaktadır. Askerin talepleri kısmi OHAL ilan edilmesi, "terörle mücadelede" koordinasyon eksikliğini gidermek ve istihbarat birimlerini tek çatı altında toplamak için Terörle Mücadele Müsteşarlığı'nın kurulması, operasyon sırasında ele geçirilenlerin o sırada operasyon yapanlar tarafından sorgulanabilmesi ve bunların gözaltı süresinin uzatılması. Sorgulama süresinin en az 10 güne çıkarılması, ilk sorgunun avukatsız yapılması, jandarmaya bölgesel dinleme

imkanının verilmesi, aciliyet gerektiği durumlarda bazı konularla ilgili olarak valilikten izin alınma durumunun kaldırılması, örgüt propagandası yapan yayın organlarının bölgeye sokulmasının engellenmesi. Devlet terörünü daha rahat ve sınırsız uygulanabilir kılmak için yasaları hazırlayanların dahi "mevcut yasalarda bir eksiklik yok, olanlar yeterli" diye itiraz etmesi bile devlet terörünün boyutlarını ne kadar genişletmek istediğini anlatmaya yetmektedir.

Sermaye iktidarı kendisini önümüzdeki döneme hazırlamaktadır. Zira dünyadaki ekonomik krizi siyasal istikrarsızlık tamamlamaktadır. İstikrarsızlık, ekonomideki krizi tetiklemektedir. Emperyalistler arası kızışan hegemonya mücadeleleri militarizmin, silahlanmanın, tehdit ve kışkırtmaların, bölgesel savaşların daha artması anlamına gelmektedir.

Dünya ekonomisinde büyümekte olan krizin Türkiye ekonomisine yansımaları işçi ve emekçilerin daha fazla işsizlik, açlık ve sefaletiyle sonuçlanacaktır. Başta ABD olmak üzere emperyalizme binbir bağla bağlı olan Türkiye'deki işbirlikçiler çok boyutlu bir düzen krizine, emperyalist savaş ve saldırganlığın taşeronluğuna hazırlık yapmaktadırlar. Son "terör toplantısı"nı böyle anlamak gerekmektedir.

Sermaye iktidarı kendisi açısından çalkantılı bir döneme hazırlık yaparken Türkiye'nin emekçileri de kendi cephelerinden hazırlık yapmalıdırlar.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

İşyeri eksenli mücadelenin canlandırılması ve Kurum İdari Kurulları

Kurum İdari Kurulu (KİK) sahte sendika yasasının toplu görüşmeler ile birlikte getirdiği uygulamalardan biridir.

4688 sayılı yasanın madde 22'ye göre KİK, *"Kurum düzeyinde kamu görevlilerinin çalışma koşulları ve kanunların kamu görevlilerine eşit uygulanması konularında görüş bildirmek üzere, eşit sayıda kamu işveren vekili ile en çok üyeye sahip sendikaca, üyeleri arasından belirlenen temsilcilerin katıldığı kurum idarî kurulları oluşturulur. Bu kurullar yılda iki kez toplanır."*

Madde 23'e göre, *"Kurum İdari Kurulları: Kurum düzeyinde kamu görevlilerinin mali ve sosyal hakları, çalışma koşulları ve kanunların eşit uygulanması konularında görüş bildirmek üzere oluşturulmuştur, işyeri düzeyinde oluşturulan bu kurul içerisinde kamu işveren vekili ile en çok üyeye sahip sendikanın temsilcileri bulunacaktır."*

Toplu sözleşme yerine toplu görüşme mantığında olduğu gibi, yukarıdaki yasanın ilgili maddelerinden de anlaşılacağı üzere Kurum İdari Kurulları da kamu emekçileri hareketinin (ve sendikal mücadelesinin) masa başında boğulmasını, diyalog, uzlaşma vb. adı altında ehlileştirilmesini amaçlıyordu. Bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu. Ancak "bu yasa sahtedir", " biz bu yasaya sığmayız" diyen KESK'in reformist önderliği şahsında kısa sürede onların tabiriyle "yasakçı yasa"ya nasıl sığdıkları ve daha sonra toplu görüşme oyununun seyircisi oldukları kamu emekçileri tarafından bilinmektedir.

Toplu görüşme sürecini "ortaoyunu" olarak tanımlamak, eğer o oyunu parçalamayı hedefleyen devrimci bir programa ve hatta sahip değilseniz bir anlam ifade etmemektedir. Bunun sonucu yasal sınırlara ya da yasanın getirdiği "diyalogcu" zihniyete uyarlanmış bir sendikal önderlik ve hükümet ile sendika bürokratları arasında oynanan ortaoyunun seyircisi durumuna düşme olur. Toplu görüşme masasından çekilmiş olsanız da bu sonuç değişmez.

Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek ya da başka bir deyişle işveren devletten böyle bir hakkın sökülüp alınması ancak kesintisiz, militan bir mücadelenin, örgütlenen süresiz bir grev ve direnişler sürecinin ürünü olabilirdi. KESK'in yapamadığı da budur. Kamu emekçilerinin güncel ve acil talepleri üzerinden çok yönlü bir mücadelenin örülmesinde üzerine düşeni yerine getirememiştir.

Sendikaların özgün talepler ve mücadele konusundaki programsızlığı, işyeri örgütlenmesine ve taban örgütlerine yapılan vurguların da altını boşaltmaktadır. Hemen herkes her fırsatta işyeri ekseninde örgütlenmenin önemine, taban örgütlenmesine duyulan ihtiyaca dikkat çekmektedir. Ancak bu söylemler, işyerleriyle, özgün taleplerle ve mücadeleyle bağı kurulamadığı ölçüde boş bir laftan öteye gidememektedir.

KESK'in çıkarmış olduğu "İşyeri Örgütlülüğünün Önemi ve Temsilcilerin Rolü" başlıklı broşürde işyeri örgütlenmesinin önemi şu şekilde ifade edilmiştir;

"Üyeleriyle bağını iyi kuramamış sendikalar, sayısal büyüklükleri ne olursa olsun sınıf hareketine, sendikal mücadeleye ve demokratikleşme mücadelesine katkıda bulunamazlar...

"Sermaye ile emek arasındaki çatışma ve çelişkilerin ilk işaretleri işyerlerinde görülür. İşveren ister özel sermaye ister devlet olsun, çalışma koşullarındaki olumsuzluklar ilk olarak işyerlerinde hissedilir. Ücretlerin düşüklüğü, çalışma saatleri, ayrımcılık, izinler, haksızlık ve baskılar gibi bir dizi sorun alanı önce işyerlerinde açığa çıkar. Adalet ve eşitlik sağlanması, insanca çalışma düzenine kavuşulması isteğinin yarattığı huzursuzluğun, sendikal örgütlenmeye ve ortak mücadeleye evrilmesinde işyeri örgütlenmeleri devreye girer. İşyeri eksenli çalışmalar, sendikal örgütlenmelerin ilk, kalıcı ve geliştirilmesi gereken adımlarıdır...

"Sorunların açığa çıkarılması, çözümlerin geliştirilmesi ve hayat bulmasında atılacak ilk adımlar işyerlerinden başlar. Sendikasının aldığı kararlarda katılımı sağlanmayan, sendikasına yabancılaşan üyelerin sendikal faaliyetlere, eylem ve etkinliklere katılımı beklenemez. İşyeri örgütlenmesi her gün yürütülen, süreklilik isteyen, geliştirilmesi gereken bir faaliyettir. İşyeri örgütlenmesi, günlük olarak kavranılması ve planlanması gereken kurumsal bir

faaliyettir."

Toplu görüşme sürecinde olduğu gibi KİK sürecinde de önemli olan işyerlerinden doğru yükselecek bir mücadeleyi örgütlemeyi becerebilmektir. Bugüne kadar yapılan tüm KİK toplantıları kamu emekçilerinin işyerlerinin özgün talepler ekseninde mücadeleye seferber edilmesinin dayanakları haline getirilememiştir. Yapılan toplantıların hemen hepsi birkaç saatlik bir görüşme ve yasanın belirlediği gibi görüş alışverişi yapmakla sınırlandırılmış ve bugüne kadar da buna uygun bir işleyiş gerçekleştirilmiştir. Kurum İdari Kurulları kamu emekçilerinin gündemine taşınamamış, masa başında kazanımlar elde edilmeye çalışılmıştır. Kimilerinde kısmi kazanım elde edildiği yönlü açıklamalar yapılsa da herhangi bir somut karşılığı olmamıştır. Kazanım diye sunulanlar kağıt üzerinde bir karar olmaktan ileri gidememiştir. Kaldı ki kağıt üzerinde elde edilen kazanımların dahi takipçisi olunamamıştır.

Kamu emekçileri çalıştıkları değişik işkollarında kurumlarda, işyerlerinde; yemek, servis, zorunlu mesai, nöbet, idarenin keyfi tutumu, baskı, sürgünler, kreş, izinler, sağlıksız çalışma ortamı, her türden anti-demokratik uygulamalar, kadro yetersizliği vb. birçok sorunla yüz yüze kalmaktadır. Bu sorun ve talepler ekseninde işyerlerinden doğru bir mücadele örülmediği koşullarda KİK dönemlerinin, yasanın belirlediği sınırları aşan ve sendikal mücadeleye katkı sağlayan bir işlev görmesi olanaklı değildir. Kuşkusuz ki kamu emekçilerinin özgün talepleri uğruna mücadelesi KİK dönemlerine hapsedilemez. KİK dönemleri de bu taleplerin görüşmeye endekslendiği dönemler olarak düşünülemez. KİK dönemleri özgün ve yakıcı taleplerin işyerlerindeki emekçiler nezdinde gündemleştirildiği, bu talepler doğrultusunda emekçilerin tabandan doğru mücadeleye seferber edildiği dönemler olarak şekillenmelidir.

KİK dönemlerine nasıl hazırlanılmalıdır?

Öncelikle KİK görüşmeleri başlamadan aylar öncesinden en yakıcı taleplerin belirlenmesi ve emekçilerin bu taleplerin kazanımı için fiili-meşru mücadeleye sevkedilmesi için işyerlerinde çalışmalar yürütülmeli, bunun için çeşitli araçlar kullanılmalıdır. İşyeri toplantılarından çalışanların taleplerini açığa çıkarmaya dönük çalışmalara kadar bir dizi araçla (forum, afiş, bildiri, salon etkinliği vb.) KİK'ler

çalışanların gündemine sokulmalı en yakıcı talepler doğrultusunda kesintisiz bir mücadele programı hazırlanmalıdır. KİK toplantılarında sendikalar kendilerini birkaç saatlik bir görüşmeye değil, ileri sürülen taleplerin kazanılmasına endekslemelidirler.

Sendikalarımız kurumda yetkili olup olmadıklarına bakmaksızın bu sürece çok yönlü bir hazırlıkla girmek zorundadırlar. Güçlü bir hazırlık herşeyden önce kamu emekçilerinin mücadeleye hazırlanması olarak algılanmalıdır. Kamu emekçilerinin tümünü kesen talepler sendikalarımızın ve KESK'in ortak bir mücadele programına konu edinilmelidir. Bu çalışmalar üzerinden hizmet üretiminden gelen gücün de kullanıldığı merkezi bir mücadele programına bağlanmalıdır. Bunlar başarılabildiği ölçüde sendikalar işyeri eksenine oturacak, emekçilerin güvenini kazanacaklardır. Ve ancak o zaman KİK'ler bir mevziye dönüşebilecektir. Elbette ki KİK'ler tek başına toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirecek bir araç olmaktan uzaktır. KİK'ler işyerlerinden doğru mücadeleyi güçlendirerek merkezi bir mücadele kanalı açabilmenin olanağı olarak değerlendirilmelidir. Burada sorun yasanın ne belirlediği değil KİK'i neye göre şekillendirdiğimizdir. Toplu iş görüşmesine mi, toplu iş sözleşmesine göre mi? İşyeri eksenli ve merkezi bir mücadele programına bağlı, TİS anlayışıyla mücadele edilebilirse KİK'ler işlevli bir araç ve anlamlı bir çalışma olacaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri /İzmir

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin deklarasyon çalışması bir kez daha hareketin tablosunu ve ihtiyaçlarını gösterdi...

Devrimci bir mücadele programı etrafında taban harekete geçirilmelidir!

Bugüne kadar hareketin yaşadığı en temel eksikliği devrimci önderlik boşluğu ve devrimci bir mücadele programının eksikliği olarak tanımlayan Sosyalist Kamu Emekçileri, yaşanan her gelişme ve sürece bu boşluğu doldurma perspektifiyle yaklaştı. Dönemin ihtiyaçlarını tanımlarken ve müdahale ederken kamu emekçilerine buradan seslendi.

Toplu görüşme süreciyle birlikte yaklaşık 6 aylık dönemsel bir mücadele programı ve eylem takvimi hazırlayan KESK'in ileri sürdüğü mücadele programını ve Aralık ayı içerisinde gerçekleştirmeyi iddia ettiği "genel direniş" sürecini ete kemiğe büründürmek için sürece müdahale eden Sosyalist Kamu Emekçileri, yaklaşık bir ay boyunca KESK içindeki tüm bileşenleri görev ve sorumluluğa çağıran bir deklarasyon metnini imzaya açtılar.

Süreç tabandan doğru tartışmaya açıldı!

Deklarasyon metni asıl olarak gerçek bir direniş sürecinin nasıl örgütlenmesi gerektiğini somut önerilerle üyelere anlatmayı hedefliyordu. Böyle bir süreci işler kılmak için iki şey öneriyordu, **"Gerçek bir genel direnişin örgütlenmesi için sendikalı-sendikasız, sözleşmeli-kadrolu tüm kamu emekçilerini kapsayacak grev ve direniş komiteleri kurulmalıdır!", "Aralık ayında başlamak üzere süresiz iş bırakma hedefiyle uzun soluklu bir mücadele programı ve buna uygun bir eylem takvimi oluşturulmalıdır!"**

Bunun için KESK Genel Merkezi'ni hızla toplanmaya, süreci adım adım işyerlerinden doğru grev ve direniş komiteleriyle örmek için karar almaya, bu süreçte elini taşın altına koyacak tüm bileşenleri böyle bir sürecin örgütlenmesi için seferber etmeye çağırıyordu. Bu yönlü bir çabaya herkesin destek vermesi gerektiğini ifade ediyordu. Deklarasyon metni ile asıl hedeflenen dönemin ihtiyacı olan somut talep ve işleyişlerle sürecin tabandan doğru tartışmaya açılmasıydı. Bu anlamda çalışmanın en anlamlı kazanımlardan birisi işyeri işyeri, sendika sendika toplanan imzalarla birlikte hareketin ihtiyaçlarının tabandan doğru tartışmaya açılmış olmasıdır. Böylesi bir tartışma süreci bugüne kadar bildiğimiz ve ifade ettiğimiz bir başka gerçeği daha açığa çıkardı, hareketin öncüsü olması gereken unsurların umut ve iradeleri, mücadele istekleri ve inançları ciddi anlamda kırılma yaşamıştır.

Öncülerin mücadeleye inançsızlığı...

Deklarasyon metni çalışması metropol illerle taşradakiler, öncü unsurlarla pasif üyeler, hareketli sektörlerle diğer sektörler, mücadelenin ihtiyaçlarıyla mevcut durum arasındaki çelişkileri değişik düzeylerde açığa çıkarmış oldu. Taşra illerde üyeler deklarasyon metnine imza atarken daha pozitif ve umutlu bir tablo çizdiler. Hemen her düzeyde üye daha çekincesiz olarak imza attı, KESK'ten beklentilerini daha net tanımlamış oldu. Metropollerde bu durum aynı düzeyde seyretmedi. Büyük illerdeki emekçiler daha yorgun ve yılgın bir ruh halini yansıttılar. Metne imza atarken birçok kaygıyı dile getirdiler. KESK içinde MYK düzeyinde temsil edilen grupların tabanı imza vermede daha açık ve net davranırken diğer bileşenler imza atmak istemediler. Değişik bahanelerle imza atmaktan uzak durdular.

Çalışmanın bir kez daha açığa çıkardığı bir diğer gerçek ise öncü unsurların iradelerinin ve mücadeleye duydukları inancın kırılmış olmasıdır. Pasif üyeler mücadelenin ihtiyaçlarını gören bir yerden tepki vererek imza atarken öncü, dolayısıyla daha politik olan unsurlar "tablo ortada sizin dediğiniz gerçekçi değil", "hareketin durumu genel grev-genel direnişi örgütleyebilecek düzeyde değil" vb. gerekçelerle imza atarken birçok çekince ileri sürdüler.

Deklarasyon metni bir mantığı ve ihtiyacı tanımlamak üzerinden hazırlanmış olmasına rağmen imza atan veya atmayan birçok emekçinin verdiği tepkilerden birisi de **"Aralık ayında başlamak üzere**

süresiz iş bırakma hedefiyle uzun soluklu bir mücadele programı ve buna uygun bir eylem takvimi oluşturulmalıdır!" söylemine ilişkin oldu. "Aralık ayı erken değil mi?" vb. söylemler en çok verilen tepkiler arasındaydı. Bu tür tepkilere karşı sorunun aralık ayı olmadığı, hak alıcı ve somut bir mücadele programı ile pratiğinin nasıl olması gerektiği üzerine bir ihtiyacın anlatılmak istendiği, böyle bir bakışla genel grev ve genel direniş sürecine bugünden hazırlanılması gerektiği, bunun hangi ayda olacağının önemli olmadığını vb. anlatılarak emekçiler ikna edilmeye çalışıldı.

Yapı Yol Sen gibi bu dönem daha mücadeleci ve hareketli olan sektörlerin üyeleri metne imza atarken tereddütsüz ve istekliyken Eğitim-Sen, SES vb. sendikaların üyeleri nispeten daha zor ikna olarak imza attılar.

Bundan 5-6 yıl önce tabandan doğru komitelere dayalı ve genel grevi ve direnişi hedefleyen bir mücadele programını ihtiyaç olarak tanımlayan ve KESK'in tüm bileşenlerini göreve çağıran bir deklarasyon metni daha çok kabul görebilecekken bugün mücadelenin seyrinin de düşmüş olmasıyla birlikte öncü sayılabilecek unsurlar umudunu ve iddiasını büyük oranda yitirmiş durumdadır. Keza yine 5-6 yıl önce KESK MYK'sını ya göreve ya da kapı dışına çağıran ve devrimci, ilerici güçlerle birlikte hazırlanan bir metin imzaya açılmıştı. O dönem üyelerin tepkisi daha olumluydu. Söylem ve talep olarak daha ileri bir tutumla imzaya açılan metin daha geniş bir emekçi kesim tarafından sahiplenilebilmişti. Ne yazık ki bugün aynı şeyi söylemek mümkün görünmemektedir. Öncü olması gerekenlerin tablosu böyle olduğu koşullarda tabanın hareketlenmesi, sendikal bürokrasiyi aşacak tarzda bir tutum alabilmesi olanaklı değildir.

Taban çalışmasının önemi...

Yaz ayında çalışma tarzına ve yeni dönem hedeflere ilişkin tartışma süreci yaşayan Sosyalist Kamu Emekçileri şu tespitlerde bulunmuşlardı, *"Alanın özelliklerinden dolayı genel seslenme faaliyeti, propaganda ve ajitasyonun sürekliliği önemli fakat yeterli değildir. Alanda somut politika üretmenin, güç olmanın ve mevzi kazanmanın yolu işyeri ve sektörleri temel alan bir çalışmayı gerektirmektedir.*

Bunun öneminin bilincinde olan Komünist Kamu Emekçileri, bu konudaki eksikliklerini aşmak için değişik alan ve sektörlere yönelik somut ve hedefli bir çalışma yürütmeyi önlerine görev olarak koydular. Bu doğrultuda sağlık, eğitim, belediye, maliye gibi temel sektörlerde yoğunlaşma ve güçlerini dağıtmamak için de bu sektörlerde hedef işyerleri belirleme kararı aldılar." (Ekim, s. 253)

Sosyalist Kamu Emekçileri, tabana dayalı somut ve hedefli bir çalışma tarzıyla sonuç alana kadar faaliyetlerine devam edecekler.

Ana dilde eğitim hakkını neden savunmalıyız?

Herhangi bir kavramın ne olduğu bilinmeden, o kavramla ilgili diğer şeyleri bilmek pek mümkün görünmüyor. Sözgelimi; erdemin ne olduğu bilinmeden, hangi insan davranışlarının erdemli olduğunun bilinmesi pek mümkün değildir. Dolayısıyla, "dil ", "ana dil" ve "ana dili" kavramlarının ne oldukları bilinmeden bu kavramlarla ilgili diğer şeyler sözgelimi, bu yazının da başlığında ifade edilen sorunun doğru yanıtının ne olduğu, ne olabileceği pek bilinemez. O halde, bakışımızı öncelikle, bu üç temel kavramın ne oldukları üzerine yöneltmemiz gerekiyor. Bu bağlamda bazı yazılı kaynaklarda yazılanları kendimize dayanak noktası olarak alabiliriz. Sözgelimi Stalin, "Marksizm ve Dil Üzerine" adlı yapıtında, dilin ne olduğu ya da dilin ne gibi belirleyici özellikleri olduğuna ilişkin şu türden belirlemelerde bulunuyor:

"Dil, toplumun bütün hayatı süresince etkinlik gösteren toplumsal olgulardan biridir. Toplumun doğuşuyla birlikte doğar, toplumun gelişmesiyle birlikte gelişir. Toplumla birlikte ölür. Dil, toplumdan bağımsız olamaz. Bu nedenle, dil ve dilin gelişme yasaları, ancak toplumun tarihiyle, o dili konuşan ve dilin yaratıcısı ve taşıyıcısı olan halkın tarihiyle sıkı bir ilişki içinde incelenirse kavranabilir...

Dil, insanların birbirleriyle haberleşmelerini, düşünce alışverişinde bulunmalarını ve anlaşmalarını sağlayan bir araçtır. Düşünmeyle doğrudan doğruya bağıntılı olan dil, düşünme sürecinin sonuçlarını ve insanın öğrenme etkinliğindeki gelişmeleri sözcükler halinde, cümleler içinde bir araya gelen sözcükler halinde kaydeder, saptar ve böylece insan toplumunda düşünce alışverişini mümkün kılar...

Düşünce alışverişi, sürekli ve onsuz edilemeyen bir zorunluluktur. Çünkü düşünce alışverişi olmadan, doğa güçlerine karşı verilen mücadelede ve gerekli maddi değerleri üretmek için verilen mücadelede insanların ortak eylemlerinin uyumlu bir biçimde düzenlenmesi mümkün değildir; düşünce alışverişi olmadan, toplumun üretim etkinliğinde başarı sağlamak mümkün değildir; giderek toplumsal üretimin kendisi bile olanaksız hale gelir. İşte bu yüzden, bütün toplum tarafından anlaşılabilir ve o toplumun bütün üyeleri için ortak bir dil olmazsa, o toplum üretimde bulunamaz hale gelir, dağılır ve toplum olmaktan çıkar. Bu bakımdan dil, hem bir haberleşme aracı, hem de toplumun bir mücadele aracıdır."

Stalin'in dile ilişkin yapmış olduğu bu belirlemelere katılmamak mümkün değil, çünkü dil, hakikaten hem tarihsel-toplumsal bir olgu olarak karşımıza çıkıyor hem de insan bireyinin ve ulus olarak örgütlenmiş toplum bütününün varlık koşullarından biri olarak karşımıza çıkıyor. Bu bağlamda, herhangi bir dili yok saydığınızda ya da yok etmeye çalıştığınızda aslında yok saydığınız ya da yok etmeye çalıştığınız "o dili konuşan, o dilin yaratıcısı ve taşıyıcısı olan" insan bireyi, halkı ya da ulus olarak örgütlenmiş bir insan toplumudur. Bununla birlikte yine bir dili yok saydığınızda ya da yok etmeye çalıştığınızda aslında yok etmeye çalıştığınız "varlığın evidir", varlığın dünyasıdır. Çünkü dil, insan varlığının hem evidir hem de dünyasıdır. Hayvanın bir çevresi vardır, insanın ise bir dünyası vardır. Bu dünya, dilde yansır ya da kendini dilde var eder.

Bakışımızı "ana dil" ile "ana dili" kavramlarına yönelttiğimizde acaba neler söylenebilir? "Ana dil" terimi ile "ana dili" terimi aynı kavramı mı imler ya da aynı kavrama mı karşılık gelir? "Ana dil" hakkını mı yoksa "ana dili" hakkını mı savunmalıyız? Son olarak, "ana dilde" eğitim hakkı mı yoksa "ana dilinde" eğitim hakkı mı? Yönelimimiz ve bakışımız bu iki kavram olunca, ilk elde akla yukarıda sıralanan sorular takılıyor.

Gündelik yaşam içerisindeki ve politik yaşam içerisindeki kullanım bağlamlarına bakıldığında, bu iki terimin birbirine karıştırıldığını ya da aynı kavramı imlemek üzere kullanıldığını görmekteyiz. Ne ki, bu iki terim aynı kavramı karşılamak üzere kullanılamaz. Çünkü "ana dil"deki "ana" sözcüğünün işaret ettiği şey ile "ana dili"ndeki "ana" sözcüğünün işaret ettiği şey birbirinden farklıdır. Sözgelimi, "ana dil" terimindeki "ana" sözcüğü esas, temel anlamında dili niteleyen bir görev yapmakta, kimi terim sözlükleri ile Türkçe Sözlük'te terimin anlamı şöyle sıralanmaktadır. *"Ana dil: Bugün ses yapısı, şekil yapısı anlam bakımından birbirinden az çok farklılaşmış bulunan dil ve lehçelerin, kök bakımından bilinmeyen bir tarihte*

birleştikleri ortak dil: Ana Türkçe, Ana Moğolca, Ana Altayca ve Roman dillerine kaynaklık eden Latince gibi." ***(Korkmaz 1992:8).***

"Belli dil öbekleri içinde toplanan ve akraba oldukları kabul edilen dillerin aslını oluşturan kaynak dil. Altay dili Türkçe, Moğolca ve Mançu-Tunguzcanın ana dili kabul edilir. Latince Roman dillerine göre bir ana dildir." ***(Topaloğlu 1989:24).***

Tanımlardan da anlaşıldığı gibi belli bir dilin eğitimi ve öğretimi, güncel sorunları söz konusu olunca terimin belirtilen anlamlarında kullanılması doğru değildir. Öte yandan verilen tanımlamalarda iki temel eksiklik dikkati çekmektedir. İlki, Kürt diline bir halkın, bir ulusun yaşayan bir dili olarak yer verilmemiştir. İkincisi, terimin günümüzdeki eğitim ve öğretim ortamlarındaki kullanımları dikkate alındığında ana dil terimi: "Ana, kaynak dil ile aynı olan ve halen kullanılan dil" biçiminde genişletilmeliydi.

Ana dili terimi de kimi terim sözlükleriyle Türkçe Sözlük'te şu biçimde anlamlandırılmaktadır. *"Ana dili: İnsanın doğup büyüdüğü aile ve soyca bağlı bulunduğu toplum çevresinden öğrendiği, bilinç altına inen ve kişilerle toplum arasındaki ilişkilerde en güçlü bağı oluşturan dil."* ***(Korkmaz 1992:8).***

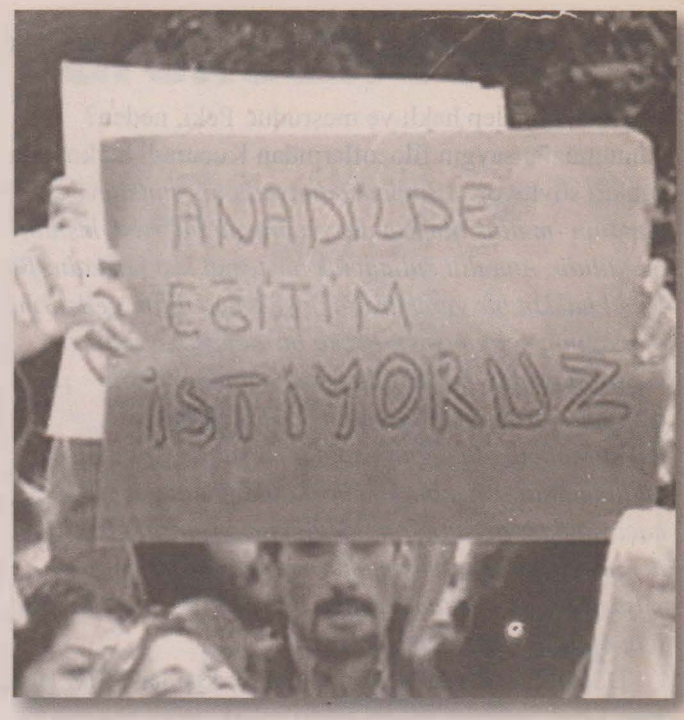
"Kişinin önce annesinden ve ailesinden, daha sonra da sosyal çevresinden öğrendiği, şuur altına yerleşen ve onun toplumla kendi arasındaki bağlarını oluşturan dil." ***(Topaloğlu 1989: 24)***

"Kişinin önce annesinden ve yakın çevresinden, sonra daha geniş çevreden ve ulusal olanaklardan yararlanarak öğrendiği dil. Her Türk için Türkçe ana dilidir." ***(Koç 1992: 28).***

"İnsanın içinde doğup büyüdüğü aile ya da toplum çevresinde ilk öğrendiği dil. Ana dili bilinci dili yabancı öğelere karşı savunur." ***(Vardar ve diğerleri 1988: 20).***

"İnsanın çocukken ailesinden ve soyca bağlı olduğu topluluktan öğrendiği dil." ***(TDK Türkçe Sözlük 2005: 93).***

Ana dili terimine ilişkin yukarıda yapılan belirlemelerden de anlaşıldığı gibi "ana dili" teriminde "ana" sözcüğü niteleyen değil, "dili" sözcüğünün açıklayıcısı, tamlayanıdır. Burada çocuğun annesinden, babasından okul öncesi dönemde çevresinden öğrendiği ve kullandığı dil söz konusudur. Dolayısıyla "ana" öğesinin yerine "anne" sözcüğü getirilebilir. Halbuki bu kesinlikle doğru değildir. "Ana dili" teriminde "ana" sözcüğünün yerine "anne" sözcüğü konulamaz. Çünkü tarihin her döneminde, her ülkede az ya da çok anne

dili; ana, ortak dil ile aynı olmayan aileler vardır. Okul öncesi dönemde, dar bir çevrede annesinin, ailesinin, mahallesinin, köyünün dili; ortak, ana dil ile aynı olmayan ülke vatandaşlarının olduğu bilinmektedir.

Dil bilimi, toplumsal ya da bireysel özellikler taşımasına göre dil türlerini; ana dil, ortak dil, edebi dil, özel diller, argo, jargon, yapma diller biçiminde sıralamaktadır. Ne ki, bu sıralamada eksik bırakılan önemli bir dil türüne yer verilmemiştir. Bu dil türü bireysel dil özellikleri ağır basan, insanların okullu dönem öncesinde kullandıkları **anne dilidir.** Bu bağlamda, belli bir dilin eğitim ve öğretiminden söz ederken artık çocuğun annesinin, çevresinin dilini çağrıştıracak olan ana (anne) dilinin yeri yoktur. Dolayısıyla okullu dönemin iyileştirmeye çalıştığı dil, **ana dil**'dir, yanlış anlamalara, çağrışımlara meydan verecek **ana dili** değildir. O halde, belli bir dilin sözgelimi Türkçe'nin, Kürtçe'nin eğitimi ve öğretimi söz konusu olunca yanlış anlamalara, yorumlara yer vermemek için **"ana dili"** terimi kullanılmamalı onun yerine **"ana dil"** terimi kullanım anlamı ile yer almalıdır.

Yukarıda dile getirilen verilerin ışığıyla bakışımızı, bu yazının da başlığı olan soruya çevirdiğimizde acaba neler söylenebilir? Öncelikle bu soru, eksikliği hissedilen, karşılanmamış ama karşılanması gereken bir talebi, bir istemi dile getiriyor. Peki, bu eksikliği hissedilen gereksinime bağlı talep, istem gerçekten karşılanmalı mı? Özcesi bu talep haklı bir talep mi? Bu

sorun kapitalist düzen sınırları içerisinde çözümlenebilir mi?

Evet, bu talep haklı ve meşrudur. Peki, neden? Günümüzün saygın filozoflarından Kuçuradi bu konuda şunları söylüyor: *"Bugünkü dünyada bir etnisiteye ait olmanın -mutlak olmasa da- en önemli belirtisi, kişinin anadilidir. Ana dili kullanmak bir temel kişi hakkıdır. Bu temel hakkın bir gerektirdiği, kişiye ana dilini geliştirme olanağının sağlanması; başka bir deyişle: o dili konuşan gruba -bir azınlık ise-, çoğunluğun dili yanında, farklı olan ana dilini kullanabilme ve geliştirebilme olanağının sağlanmasıdır...; ana dili kullanmanın temel bir kişi hakkı olduğunu gözden kaçırmadan; dil-konuşma dediğimiz insansal etkinliğin de, insanlararası iletişimi kurmak için ve insan başarılarını kuşaktan kuşağa, binyıllar boyu, aktarmak için olduğunu gözden kaçırmadan..."*

Demek ki, ana dili hakkı temel bir kişi hakkıdır. Her kişi, kendi insansal olanaklarını ancak kendi ana dili ile daha sağlıklı gerçekleştirir, geliştirir ve gelecek kuşaklara aktarabilir. İnsan hakları açısından neden sorusu bu şekilde yanıtlanabilir.

Sorunun, Marksist açıdan ya da proletaryanın görüş açısından hareket ederek konuluşuna gelince; öncelikle ana dil sorunu ya da ana dilde eğitim hakkı talebi, ulusal sorundan ve ulusların kaderlerini tayin hakkı talebinden soyutlanarak onlardan ayrı ve bağımsız olarak ele alınamaz. Dolayısıyla ana dil sorununun ya da ana dilde eğitim hakkı talebinin gerçekleşebilmesi, ulusal sorunun çözümüne ve ulusların kaderlerini tayin hakkının gerektirdiklerinin gerçekleştirilebilmesine bağlıdır.

Proletaryanın görüş açısından hareket eden bir Marksist, Lenin'in de belirttiği gibi *"Ulusal hareketlerin tarihsel haklılığını, kesin olarak kabul eder. Ama bu kabul edişin, milliyetçiliği savunma biçimini almaması için, o, ulusal hareketlerde ilerici ne varsa ancak onu desteklemekle yetinmelidir; öyle ki, proleter bilinci, burjuva ideolojisi tarafından karartılmış olmasın."* Lenin devamında şunları da söylüyor: *"Feodal uyuşukluktan çıkan yığınların uyanışı ilerici bir şeydir, nasıl ki bu yığınların halkın egemenliği uğruna, ulusun egemenliği uğruna her türlü ulusal baskıya karşı savaşımı da ilerici bir şeyse. Marksist'in en kararlı ve en tutarlı demokratizmi, ulusal sorunun bütün yönlerinde **mutlak** savunma görevi, buradan gelmektedir. Bu, özellikle olumsuz bir görevdir. Proletarya, milliyetçiliği desteklerken aşırı davranışlara gidemez, çünkü daha ilerde, milliyetçiliği **güçlendirmeyi** hedef tutan **burjuvazinin** olumlu eylemi başlar. Dahası, "her türlü feodal boyunduruğu kırmak, uluslara karşı her türlü baskıya, uluslardan biri ya da dillerden biri için her türlü ayrıcalığa karşı çıkmak, demokratik bir güç olarak proletaryanın mutlak görevidir, ulusal kavgalarla karartılan ve geciktirilen proleter sınıfının savaşımının mutlak çıkarınadır. Ama kesin olarak sınırlandırılmış olan ve sınırları belli tarihsel bir alana yerleştirilmiş bulunan çerçevenin **ötesinde** burjuva milliyetçiliğine yardım etmek, proletaryaya ihanet ve burjuvazinin saflarına geçmek olur."*

Bu teorik ve genel ama devrimci perspektifin ışığıyla, teorik ve genel söylemden biraz uzaklaşıp, Türkiye somutuna bakarsak acaba neler söylenebilir?

Türkiye, iki uluslu ve çok milliyetli (azınlıklı) kapitalist bir ülkedir. Bu ülkede ulusal sorun, özcesi Kürt sorunu ona bağlı olarak da ana dil sorunu, Türk devleti kurulduğundan beri varlığını sürdürmekte ve öyle görünüyor ki, -Türkiye kapitalizmi, bu sorunu, zamanında İsviçre'nin çözdüğü tarzda çözebilme şansına ve olanağına sahip olamadığı için- mevcut koşullarda sürdürmeye de devam edecek. Bu da, doğal olarak sorunun alternatif proleter devrimci çözümünün güç ve olanaklarını edimselleştiriyor, güncelleştiriyor ve genişletiyor. Evet, sonuç olarak diyebiliriz ki;

- Ana dilde eğitim hakkı insani, bilimsel ve demokratik bir hak olduğu için,
- Ulusal sorunun çözümü için mücadele eden ulusal hareketler tarihsel bir haklılığa sahip olduğu için,
- Kapitalist devlet çatısı altındaki şu anki birlik, baskıya, zorbalığa, eşitsizliğe, imha ve inkâra dayalı gönülsüz bir birlik olduğu için,
- "Türkler vatandaş, Kürtler ve azınlıklar vatandaş giysisi giydirilmiş rehineler" algısını ve bakışını yıkmak için,
- Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik şiarını hayata geçirmek için,
- Uluslara karşı her türlü baskıya, uluslardan biri ya da dillerden biri için her türlü ayrıcalığa karşı olduğumuz için,
- Sosyalistler milliyetçi değil, enternasyonalist olduğu için,
- İşçilerin birliğinin ve halkların kardeşliğinin ancak böyle mümkün olabileceğini düşündüğümüz için, biz ***Sosyalist Kamu Emekçileri***, bütün bu nedenlerden dolayı, ana dilde eğitim hakkını savunuyoruz.

İstanbul'dan bir Sosyalist Kamu Emekçisi

Kamu emekçileri hareketinden...

İzmir SES üyeleri AKP'ye karşı eylemdeydi...

İzmir SES İşyeri Temsilciliği'nin çağrısı ile 6 Kasım günü öğle arası, İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi bahçesinde toplanan sağlık çalışanları AKP iktidarının zam politikası, sosyo-ekonomik programı ve IMF ile anlaşma çabasına karşı basın açıklaması yaptı. 300 sağlık çalışanın katıldığı eylemde AKP'yi temsil eden onlarca balon patlatıldı.

Eylemde SES İşyeri Temsilcisi Dr. İsmail Karademirci bir konuşma yaptı. AKP'nin yaptığı zamlara ve emekçilere dayattığı sefalet ücretine değindi. Eylemlerin artarak süreceğini söyledi.

SES İşyeri Temsilciliği adına basın açıklamasını Mevlüt Ülgen yaptı. Ülgen, halkın çıkarları doğrultusunda oluşturulacak ekonomik ve siyasal programa ihtiyaç olduğunu söyledi. KESK ve DİSK'in bunun için çalışmalara başladığını ifade etti.

Sağlık çalışanları, eylemlere aktif olarak katılacaklarına, AKP hükümetinin bu uyarıları dikkate almazsa üretimden gelen gücün kullanılacağına söz verdiler.

Tokat'ta işyeri gezilerinden gözlemler...

Tokat'ta hem ilçelerde hem de merkezde çeşitli okullar gezildi. Yapılan işyeri gezilerinde üyelerin emekçilerin sorunlarına ilgisiz olduğu açığa çıktı.

Mesela merkezdeki okullardaki öğretmenlerin, Sulusaray ilçesi hariç, birçoğu orta yaşlı ve emekliliği gelmiş öğretmenlerdi. Bu öğretmenler genellikle "ben kadroluyum başkasından bana ne" zihniyetindeler. Köylerdeki öğretmenler ve Sulusaray merkezdeki öğretmenler ise yeni atanmış ya da 3-5 yıllık öğretmenler. Buralarda daha çok ücretli, sözleşmeli öğretmenler çalışmakta. İşgüvencesiz öğretmenler eğitimde uygulanan politikaların yanlış olduğunu düşünüyorlar. Fakat örgütlü mücadeleye sıcak bakmıyorlar. Bunun nedenini de şu şekilde açıklıyorlar, "sendikaların siyasi partilerin arka bahçesi olması, sendikalardaki yönetimlerin sendika üyeleri için değil kendileri için çalışmalar yaptıklarına inanmaları, hakların mücadeleyle geri alınacağına inanmamaları"

İşyeri gezilerinde Eğitim-Sen üyelerinde genel bir

bıkkınlık hali öne çıkmaktadır. Birilerinin gelip var olan dağınıklığı, örgütsüzlüğü ve kendi aralarındaki kopukluğu düzeltmesini bekliyorlar. Kürt sorunu konusunda milliyetçi bir zeminden gerici bir bakışaçısına sahipler. Buralarda Eğitim-İş'in gerici zihniyeti egemen. Üyeler sınıfsal ve sendikal bilinçten yoksun. Daha çok Alevi kimliğinden ve kafa kol ilişkisinden sendikaya üye olmuşlar. Bu anlamda bulundukları yerde Eğitim-Sen'in ilkelerini savunamıyorlar ve gelen tepkilere karşı bir direnç gösteremiyorlar. Diğer sendikaların yapmış olduğu promosyonları gerekçe göstererek "neden bizim sendikamız böyle promosyon yapmıyor" diyorlar. Bu da sendika içi eğitimin ne kadar yetersiz olduğunu ve sendikamızdaki ideolojik tasfiyenin üyeler üzerindeki yansımasını göstermektedir.

Tokat'ta 25 Kasım gündemli emekçi kadın etkinliği...

Tokat Eğitim-Sen Şubesi Kadın Komisyonu, aldığı karar doğrultusunda Kasım ayının ilk etkinliğini 8 Kasım günü gerçekleştirdi. "Emekçi Kadınlar Buluşma Çayı" olarak planlanan etkinlik programı "Bu Bahar Önce Emekçi Kadınlar Yürüyecek" adlı sinevizyon gösterimi ile başladı.

Gösterim ilgiyle takip edildi. Ardından kadın komisyonu adına yapılan konuşmada "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü"nün

anlam ve önemi üzerine kısa bir konuşma yapıldı. Program, Emekçi Kadın Komisyonu'nun Kasım ayı içerisinde gerçekleştireceği etkinliklerin duyurusu ile devam etti.

Konuşmanın ardından yemek bölümüne geçildi. Daha sonra da Hüseyin Üzmez'in Adli Tıp Raporu'yla tahliyesi üzerine basın açıklaması gerçekleştirildi.

İzmir Behçet Uz Hastanesi'nde keyfi baskılara karşı eylem...

Dr. Behçet Uz Çocuk Hastanesi'nde çocuk onkoloji klinik sorumlu hemşiresi Nimet Gemalmaz, AKP kadın kollarının hastaneyi ziyaretinden ve çocuklara sözde bağış adı altında düzenlediği etkinliğin ardından hiçbir gerekçe gösterilmeden görevinden alındı. AKP kadın kolları söz konusu etkinlik için klinik şefi ile görüşmüş ve klinikten sorumlu hemşireyi devreden çıkarmıştır.

SES bu baskı ve keyfi uygulamaları kınamak ve görevden alınan Hemşire Nimet Gemalmaz'ın görevine iadesi için 7 Kasım'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Yaklaşık 100 sağlık çalışanı, hasta ve hasta yakınlarının katıldığı basın açıklamasında sağlıkta dönüşüm adı altında hastanelerin ticarethaneye, çalışanların tüccara dönüştürüldüğü ifade edildi.

Görevden alınan hemşirenin yaşadıklarının anlatıldığı ve keyfi baskıların protesto edildiği basın açıklamasında "Hemşireler köle değildir!", "Sağlık ekip işidir, ekibi dağıtmayın!" sloganları atıldı.

SES İzmir Şubesi Bakan Akdağ'a yolsuzlukları sordu...

SES İzmir Şubesi ve Pratisyen Hekimlik Derneği İzmir Şubesi, sağlık alanında yaşanan yolsuzluk iddialarına ilişkin SES binasında basın toplantısı düzenledi. SES Şube Başkanı Ergun Demir, AKP hükümetinin henüz tıp literatüründe yer almayan bir sağlık hizmeti anlayışı geliştirdiğini belirtti. Ayağa hizmet götürme doğrultusunda vatandaşlardan sağlık karnelerinin toplandığını belirten Demir, bu uygulamayla sağlık kuruluşlarında ilaç kullanımı ve hasta katılım payından muaf sahte ilaç raporu çıkarılabildiğini, yine vatandaşın bu ilaçları kullanmasına gerek bırakmamak için de raporda yazılan ilaçların sahte kupürlerinin basılabildiğini söyledi. Demir, AKP'nin IMF direktifleri doğrultusunda yasalaştırarak uygulamaya koyduğu SSGSS ile birlikte sağlık alanında yaşanan yolsuzlukların artık ayyuka çıktığını ifade ederek, *"Sağlık işletmelerinde sağlığın*

ticarileştirilmesi, hastalıklardan para kazanma anlayışının doğal sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştır. Bunlar usulsüzlükler, dolandırıcılıklar ve ihalelere fesat karıştırmalar vb. haksız para kazanma yollarıdır. Bunlar AKP'nin yeni uygulamaya koyduğu sağlık uygulamalarıyla birlikte saklanamamakta, ortaya saçılmaktadır" dedi.

Demir, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a yanıtlaması için şu soruları sordu:

"Sahte olarak şizofreni, atipik, psikoz gibi hastaların katılım payından muaf raporu çıkaran sağlık kuruluşunun hangi milletvekili ile bağlantısı vardır? Vatandaşın hasta olmamasına rağmen çıkarılan sahte hasta raporlarının sayısı nedir? Sahte raporlar dayanak alınarak tanzim edilen reçeteler hangi eczanelere götürülmektedir? Sahte rapor, sahte ilaç kupürü, sahte reçete hazırlayan kişi, kurum ve kuruluşlarla ilgili ner işlemler yapılmıştır? Dr. H.C'ye ait kaşe, 60 bin YTL bedelli kurum reçetesi kimin aracının bagajında bulunmuştur?"

Kırklareli'nde KESK MYK yöneticileriyle toplantı...

KESK MYK'sı ile Genel Merkez yöneticileri planlamış oldukları il gezileri kapsamında 14 Kasım'da Kırklareli'ye geldiler.

Toplantı KESK MYK üyesi Adnan Gölpunar'ın konuşmasıyla başladı. Ardından soru sormak ya da değerlendirme yapmak isteyenlere söz verildi. 29 Kasım eyleminin çağrıcılarının neden sadece KESK ve DİSK olduğu yönündeki soruyu cevaplayan Adnan Gölpunar

"TMOBB biz meslek örgütüyüz, bu eylemin çağrıcısı değil de destekçi olalım dedi. TTB'den yana bir sorun yoktu aslında. Ancak DİSK'in parçalanmışlık ve bölünmüşlük görüntüsü vermemek için TTB'nin de destekçi olması yönündeki önerisi üzerine sadece KESK ve DİSK çağrıcı olarak kaldı" dedi. Daha sonra söz alan bir SES Kırklareli yönetim kurulu üyesi, Çanakkale'de yaşananlara ilişkin MYK üyelerinin özellikle Çanakkale SES ve Eğitim-Sen başkanlarından bir özür borcu olduğunu ileri sürdü. Bunun üzerine Adnan Gölpunar Çanakkale il gezisinde yaşanan olayları anlattı.

Çanakkale'de yapılan toplantıda yumruklaşmaya kadar varan tartışmalar yaşandığından bahsetti. Yerel yönetimlerin kendilerine selam dahi vermediğini, üyeleri toplantıya çağırmadıklarını ifade etti.

Gruplar arası çatışmanın mücadeleye zarar verecek tarzda bir bölge toplantısına yansıması tarn anlamıyla ibretlikti. Ancak Gölpunar, bu gerilimi Kürt sorununun batıda farklı, doğuda farklı algılanmasına bağladı. Böyle dahi olsa bu da ulusal sorun konusunda KESK'in sınıfsal bir bakıştan yoksun ve üyelerini bu doğrultuda eğitmekten aciz olduğunu göstermektedir.

Anlatılanların ardından Çanakkale'deki olaylarla ilgili olarak Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç Öztürk şöyle konuştu: *"Biraz kendimize gelelim, bu kültür bize ne zaman yerleşti? SES Başkanı resmen koridorda ana avrat küfrederek bir arkadaşa saldırdı, biz araya girdik. Kimin haddine 'önce bize hesap verecekler, bu barajı geçerlerse işyerlerine gidecekler' demek. Bu gelenek, bu anlayış KESK'i yok ediyor."*

KESK MYK'sının seçimden sonra AKP'yi ziyarete gitmesinin nedenini soran ve SSGSS'ye karşı mücadelede KESK'in sadece SGK'daki üyesini geri çekme kararı almakla yetindiğini söyleyen bir yöneticiye karşılık Adnan Gölpunar, bunun bir AKP ziyareti değil başbakan ziyareti olduğunu, başbakanla 2006 ve 2007 toplugörüşme süreçlerinde de o zamanki yönetimlerin görüştüğünü söyledi. Ek zamların görüşüldüğünü, parti kapatmaların yanlış olduğunun başbakana söylendiğini, AKP'nin kapatılmasının laik-antilaik sorununu çözemeyeceği gibi DTP'nin kapatılmasıyla Kürt sorununun çözülmeyeceğini görüştüklerini söyledi. Daha sonra söz alan Zübeyde Kılıç Öztürk ise sendikaların içinde bulunduğu duruma ilişkin düşüncelerini ifade etti. Kılıç da bu tablodan rahatsızlığını dile getirdi.

Sami Evren'in Emniyet'in iftar yemeğine katılmasına yönelik eleştirilere ilişkin olarak da *"Ha iftar sofrasına oturmuşsun ha eylem alanında polis şefleriyle haha hihi etmişsin. Son zamanlarda eylemlerimizde böyle şeyler de yaşanıyor. KESK'e bağlı sendikalar çeşitli illerde iftar yemekleri düzenlemekte, hatta haberiniz var mı bilmiyorum imsakiyeler hazırlamaktadırlar. Ama tabii ki bir düzey tutturulmalıdır. Kuracağımız ilişki yapacağımız eylemlerin önüne geçmemelidir"* dedi.

Çanakkale'deki boyutlara varmasa da sabah yapılan toplantı zaman zaman gergin bir ortamda geçti. Toplantıda sıkça yapılan "yönetsel kriz var" eleştirilerine karşılık Sosyalist Kamu Emekçileri söz alarak sorunun 7 kişinin değişmesi değil anlayış sorunu olduğunu, asıl sorunun KESK'in fiili-meşru mücadele alanından çekilmesiyle ve reformist anlayışların sendikalara yerleşmesiyle başladığını, yönetsel krizin yıllardır yaşandığını, koltuk kavgasının hep varolduğunu, geçmişte biraradayken başka anlayışlara karşı verilen koltuk kavgasının şimdi birbirlerine karşı verildiğini, sınıfsal kaygılarla değil de grupsal kaygılarla hareket edildiğini söylediler.

Öğlen biten toplantının ardından MYK üyeleri işkolları bazında gezilere çıktılar. Akşam saat 16:00'da Eğitim-Sen genel üye toplantısı yapıldı. Saat 17:00'de yapılan basın toplantısının ardından KESK bileşenlerinin katılımıyla toplantıya devam edildi. Toplantıda Sosyalist Kamu Emekçileri olarak yine söz aldık. Sahte sendika yasası süreciyle belirginleşip hala devam eden anlayışın kitledeki direnme istek ve imkanlarını tahrip ettiğini, yapılan eylem biçimlerinin insanları örgüte ve mücadeleye güvensizleştirdiğini, direniş ruhunu tekrar yükseltecek ve yitirilen güveni sağlayacak bir örgütlülüğe ihtiyaç olduğunu, süresiz işbırakma hedefiyle mücadeleye hazırlanılması gerektiğini, hazırlanan mücadele programlarının bizim acil ve yakıcı mücadele gündemlerimizle bütünleşemediğini dile getirdik. Krize karşı sendikaların sosyal programına ilişkin de "krizin faturasını sermaye ödesin" vurgusuna rağmen buna uygun bir mücadele programının olmadığını, programın burjuvazinin sınıf egemenliğini hedeflemesi gerektiğini, bizim işimizin kapitalizmi iyileştirmek değil kendi sınıfsal çıkarlarımız doğrultusunda bu krizi derinleştirmek ve devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek olduğunu, burjuvazinin sınıf egemenliğini parçalamayı hedefleyen, emekçilerin devrimci eylemini yükseltmeyi amaçlayan somut bir mücadele programına ihtiyacımız olduğunu dile getirdik.

15 Kasım'da kitlesel eylemler...

29 Kasım 2008 tarihinde KESK ve DİSK tarafından Ankara'da düzenlenecek olan "Zamlar Geri Alınsın, Emek ve Demokrasi Programı Hayata Geçirilsin" mitinginin hazırlıkları çerçevesinde yürüyüşlerin bazıları polis tacizleriyle geçerken son dönem zamları emekçilerin öfkesiyle karşılandı.

İstanbul'da gerçekleştirilen yürüyüş Bakırköy Devlet Hastanesi'nden Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yapılırken KESK'e bağlı sendikalar kendi pankartlarıyla eylemde yer aldılar.

DİSK'e bağlı sendikaların zayıf katılım gösterdiği yürüyüş, İncirli Caddesi üzerinde polis barikatıyla kesilirken eylem boyunca polis tacizleri sürdü. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemi gerçekleştiren emekçilere KESK Genel Başkanı Sami Evren seslendi. DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm de birer konuşma yaparak birleşik mücadele çağrısını yükselttiler.

Aynı gün Eğitim-Sen 5 No'lu Kartal Şubesi, Kartal Meydanı'nda gerçekleştirdiği oturma eylemiyle "29 Kasım'da Ankara'ya!" çağrısını yükseltti. Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, BDSP, TKP, Yurtsever Cephe, EMEP, Emekli-Sen, UİD-DER ve ESP'nin de yeraldığı eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

İzmir'de gerçekleştirilen yürüyüş Basmane Meydanı'ndan Konak Meydanı'na yapılırken İstanbul'daki gibi İzmir'de polis barikatı vardı. İzmir Büyükşehir Belediye binası önüne yürümek isteyen binlerce işçi ve emekçinin önüne kurulan polis barikatı kitlenin kararlılığı sayesinde açıldı. DİSK'e bağlı sendikaların da canlı bir katılım gösterdikleri eylemde KESK ve DİSK adına konuşmalar yapıldı.

Ankara'da saat 12.30'da Ziya Gökalp Caddesi'nde bulunan Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanan kitle buradan Güvenpark'a doğru yürüyüşe geçti. Ankara'daki yürüyüş de polis barikatıyla kesildi. Kitlenin kararlı duruşu sayesinde Güvenpark yoluna kurulan barikat kaldırılırken basın açıklaması burada gerçekleştirildi. Eylemde 29 Kasım'da Ankara'da buluşma çağrısı vardı.

Adana'da emekçiler 29 Kasım Ankara mitingine çağrı amaçlı olarak Eğitim-Sen Adana Şubesi önünde toplanarak İnönü Parkı'na yürüdüler. Yolun bir kısmı trafiğe kapatılarak gerçekleştirilen yürüyüş kitlesel ve coşkuluydu. İnönü Parkı'na gelindiğinde basın metnini KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Sinan Tunç okudu. 2008 yılı başından itibaren yaşanan krizle birlikte işçi emekçilerin yaşam koşullarının gün geçtikçe kötüleştiğini ve buna eklenen kriz bahanesiyle işten

atmaların giderek arttığına değinen Tunç, buna rağmen hükümetin krizi yadsıdığını belirtti. 29 Kasım'da Ankara'ya çağırdı.

Eskişehir'de saat 14.00'te Kızılay İş Merkezi önünde "Zamlara, işten atılmalara, yoksulluğa, AKP'ye dur de! Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" pankartı arkasında toplanan kitle Hamam Yolu'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık AKP hükümetinin uygulamalarını teşhir eden konuşmalar gerçekleştirildi. Hamam Yolu Yediler Parkı'na gelindiğinde Emek Platformu adına bir basın açıklaması okundu.

Kırşehir'de Eğitim-Sen Şube binası önünde biraraya gelen kamu emekçileri Ahi Meydanı'na doğru yürüdüler. KESK Kırşehir Dönem Sözcüsü Eğitim-Sen Şube Başkanı Fevzi Kılıç, Ahi Meydanı'nda kamu emekçilerine seslendi. 29 Kasım'a çağrı yaptı.

Tokat'ta Eğitim-Sen Tokat Şubesi üyeleri de Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eğitim-Sen Şube Başkanı tarafından okunan basın metninde krizin faturasının emekçilere ödettirilmeye çalışıldığına vurgu yapıldı. 29 Kasım'da Ankara'da gerçekleştirilecek olan eyleme çağrı yapılırken basın açıklamasının sonrasında Eğitim-Sen Tokat Şubesi Kadın Komisyonu tarafından hazırlanan sergi gezildi.

Kayseri'deki eylem Cumhuriyet Meydanı'nda gerçekleştirildi. KESK Merkez Yönetim Kurulu üyesi Songül Morsümbül'ün katıldığı basın açıklaması KESK'e bağlı sendikaların katılımıyla gerçekleşti.

Kamu Emekçileri Bülteni 30 * Fiyatı: 25 YKr * Kasım 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92